

האש למקומה. והחטם [מחטן]
נארף באוטו ריח לבני ולפניהם,
עד שנאחו הפל וחזר למקומו,
ונקרב הפל לתוכה מהשכבה
ונעשה רצון אחד. ואז ריח ניחת,

שנה הרגנו ונעשה נחת.
שהרי העשן נאסר ונכנס
ומתקפט באש, והאש אוחצת
בעשן, וננכדים שנייהם לפניו
ולפניהם עד שנה הרגנו. וכשהפל
נאחים [אותו] זה בזה ונכח הרגנו,
או הוא מנוחה וקשר אחד
ונקרה נחת. נחת ריחות קדות
הפל באחד. הארת הנרות קארת
הפנים. וכן בתוכו וירח ה' את
ריח הניחת, כמו מי שפרים
וכוגם הפל לתוכה מקומו.

בא רב' ייסא ונש��ו. אמר,ימה
כל הטוב הנה פחת יוך ולא
ידעתבי בו? אמר, אחד מהדרך
ונתחבר עמה. הלא. אמר רב'
חזקיה, בדרכך זו עם השכינה
גלה, שהרי מתקנת לפניהן. אחד
בידי אותו תינוק והלכו. אמר לו,
אמר לנו פסוק אחד מאותם
שאיביך אמר לך.

פתח אותו התינוק ואמר, (שיר א)
ישקני מנטיקות פיהו. וזהי
השתוקקות העלונה שיווצעא
[שׂוֹעָא] רצון מהפה לנשך, ולא
יוצא מהחטם באשר יוצא און.
שהרי כשמתחבר הפה לנשך,
יוציא אש ברצון בפנים
מאירות, בחריות הפל,
בהתדקקות של מנוחה.

ומשם כה כי טובים דודיך מיין,
מאותו בין נון המשמה ומאיר
פניהם והעיגנים מחייבות, ונעשה
הרצון. ולא מהאין המספר
[ששבר] ועושה רגץ ומתחיך
פניהם, והעיגנים לותחות יון של
רגן. ועל זה, משומשין זה טוב
מאיר הפנים ומשם העיגנים
ועושה השתוקקות של אקהה,

(אתרייש) אַתְּפִנֵּישׁ בְּהַהְוָא רִיחָא לְגֹו לְגֹו עַד
דְּאַתְּאַחַד כֶּלֶא וְתַבְּ לְאַתְּרִיה. וְאַתְּקַרְבֵּ כֶּלֶא
לְגֹו מַחֲשָׁבָה וְאַתְּעַבֵּד רֻעּוֹתָא חֲדָא. וְכַדֵּין
רִיחָ נִיחַת. דְּנָחָ רַוְגָּזָא וְאַתְּעַבֵּד נִיחָא.

דְּהָא תְּנָא אַתְּפִנֵּישׁ וְעַיִל וְקַמִּיט בְּאַשָּׁא
וְאַשָּׁא אַחַד בְּתְּנָא וְעַיִלִי תְּרוּוֹיִהוּ
לְגֹו לְגֹו עַד דְּנָחָ רַוְגָּזָא. וְכֵד אַתְּאַחַד (אהיר)
כֶּלֶא דָא בְּדָא וְנָחָ רַוְגָּזָא, כְּדֵין הוּא נִיחָא,
וְקַשְׁרוּ מַד וְאַתְּקַרְבֵּ נִיחָא. נִיחָא דְּרוֹחָא
חִדּוֹתָא דְּכֶלֶא כְּחֲדָא. נִיחָרָוּ דְּבוֹצִינִין נִיחָרְיוּ
דְּאַנְפִּין. וּבְגִין כֶּךְ בְּתִיבָּ, וִירָחָ יִי אֶת רִיחָ
הַנִּיחַת. כְּמַאֲן דְּאַרְחָ וְכִנֵּישׁ כֶּלֶא לְגֹו אַתְּרִיה.
אַתְּאָ רְבִי יִיְסָא וְנִשְׁקִיה. אָמֵר וּמָה כֶּל הַדִּין
טָבָא אֵיתָ תְּחֹות יִדְךָ וְלֹא יִדְעַנָּא בֵּיה.
אָמֵר אַהֲרֹןָ מִן אַרְחָא, וְנִתְחַבֵּר בְּהָדָה.
אַזְלוּ. אָמֵר רְבִי חִזְקִיה אַרְחָא דָא בְּהָדָי
שְׁכִינַתָּא נִמְפָךְ דְּהָא מַתְקָנָא קְמָן. אַחַד בִּיקָא
דְּהַהְוָא יִנּוֹקָא וְאַזְלוּ. אָמְרוּ לֵיה אַיִמָּא לְזָנָה
קָרָא חָדְמָאנוּ דְּאַמְרָ לְזָנָה אַבּוֹךְ.

פָּתָח הַהְוָא יִנּוֹקָא וְאָמֵר (שיר השירים א) יִשְׁקַנֵּי
מִנְשִׁיקּוֹת פִּיהָו, דָא הֵיא תְּיַאַבְּתָא
עַלְלָה דִּיפּוֹק (דִּפּא) רֻעּוֹתָא מַפּוֹמָא לְנִשְׁקָא
וְלֹא נִפְיק מַחְוֹטָא כְּדָא נִפְקָא, דְּהָא כְּדָא
אַתְּחַבֵּר פּוֹמָא לְנִשְׁקָא נִפְיק אַשָּׁא בְּרֻעּוֹתָא
בְּנִיחָרְיוּ דְּאַנְפִּין בְּחִדּוֹה דְּכֶלֶא בְּאַתְּדִבְּקִוָּתָא
דְּנִיחָא.

וּבְגִין כֶּךְ כִּי טוֹבִים דְּוֹדִיךְ מִיְין. מַהַהְוָא יִין
(ב') דְּמַחְדִּי וְנִהְיָר אַנְפִּין וְחַיִיכִין עִינִין
וְעַבְדִּ רֻעּוֹתָא. וְלֹא מִיְין דְּמַשְּׁבָּר (דְּשָׁבָר)
וְעַבְדִּ רַוְגָּזָא וְאַחֲשִׁיךְ אַנְפִּין וְלִתְחַטֵּן עִינִין
יִין דְּרַוְגָּזָא. וְעַל דָא בְּגִין דְּחַמְרָ דָא טָבָ, נִהְיָר
אַנְפִּין וְחַדִּי עִינִין וְעַבְדִּ תְּיַאַבְּתָא דְּרַחִימָוּ,
מִקְרִיבִין לֵיה כֶּל יוֹמָא עַל גַּבְיָ מַדְבָּחָא (ד' נ

מרקירים אותו כל יום על גבי המזבח בשער שמי ששווה לו אותו, משפטו אותו וועשה לו נחת, שפטות (מדבר כה) ונפסכו רביית ההיין. ומשום לכך כי טובים יותר מין, מאותו הין שמעורר אהבה והשתוקקות.

וחבל כמו שלמטה מעורר אהבה שלמעלה. שני נרות, כשלועך האור שלמעלה בעשן שעולה מהו שמלטה, נדלק אותו שלמעלה. אמר רבי חזקיה, לכך הוא בודאי, שהעולים העליון פלוי בפתחותן ומחחותן בעליון. ומזמן שנחרב בית המקדש, לא נמצאו ברכות למעלה ולמטה,

כדי להראות שהוא פלויב.

ואמר רבינו יוסי, ברכות אין נמצאות, וקללות נמצאות, שהרי ינית הפל מאותו צד יוצאים (ר"א) וברכות לא יוצאות. מה הטעם? משום שישראל לא שרויים בארץ ולא עובדים עבורה שאריך להדריק מאורות ולהפיצו ברכות, וכן לא נמצאים למעלה ולמטה, והעולים לא יוישב בקיומו פרראי. ואמר רבי חזקיה, לא אסף לקלל עוד את הארץ בעבור הארץ. מהו זה? אמר רבינו יוסי, לכך שמעתי מרבי שמונע פעם שאש שלמעלה מוסיפה להתרזוק - העשן, שהוא דין שלמטה, מחזק חרוץ ומשמיד הכל. משום שבשיצאת אש, אין לה הפסקה (אלני) עד שנשלם הרין, וברדרין שלמטה לא מוסיף להתרזוק עם הדין שלמעלה, עושה דין ופסק, ולא ישלם הדין להשמד. וכן בתוב לא אסף, למת תוספת שיתמוך דין שלמטה.

אמר אותו חינוך, שמעתי משום שפטות ארורה הארץ בעבורך.

ע"ב שענרא דמאן דשתי לייה חדוי ליה ועבדיל לייה נינה דכתיב (מדבר כה) ונפסכו יין רביית ההיין. ובגין לכך כי טובים יותר מין. מהויא יין דאתער רחימותא ותיאוכתא.

ובלא כמה דلتתא אתער רחימותא דלעילא. תרין שרגין כד אהדרע נהורא דלעילא בתננא דסליק מהויא דلتתא אתדרlik ההוा דלעילא. אמר רבי חזקיה וכי הוא ודאי דעלמא עלאה תליא במתתאה ותתאה בעלה, ומזמנא דאתחריב בי מקדשא ברכאנ לא אשטבחו לעילא ותתא. לאחזהה דרא ברא תליא.

ואמר רבינו יוסי ברכאנ לא אשטבחו ולוטין אשטבחו, דהא נינקו דכלא בהויא טרא נפקאי (ר"א וברכאנ לא בעקי), Mai טעם, בגין דישראל לא שריין בארעא ולא פליך פולחנא דאטריך לאדליך בוצינין ולא אשטבחה ברכאנ, ובגין לכך לא משטבחי לעילא ותתא, ועלמא לא יתיב בקיומיה כדקא יאות.

ואמר רבינו חזקיה לא אוסף לקלל עוד את הארץ בעבור הארץ. Mai הוא, אמר רבינו ייסא כי שמענה מרבי שמעון דאמר כל זמנה דאשא דלעילא אוסף לתקפה, תננא דאייהו דינא דلتתא אתקייף רוגזא ושצאי כלא. בגין דבר נפקא אשא לית ליה פסק (קמיה) עד דישתלים דינא. וכד דינא דلتתא לא אוסף לאתתקפה בדין דלעילא עbid דין יפסיק ולא ישתלים דין לא ישיצאה. ובגין לכך כהיב לא אוסף למתתאה. תוספת לאתתקפה דין דلتתא.

אמר בהויא נינקא שמענה בגין דכתיב ארורה הארץ בעבורך. דהא בההייא